

307
svadere conatur Seneca. Largiamur hoc sapientioribus, plebs
autem superstitiosa eò forsitan vix penetravit, quin, prout à sensi-
bus pendeat, totidem numina sibi constituerit, quot numina au-
dierit, templaq; diversò apparatus extructa adierit.

CAPUT II.

Exhibens Impotentiam intellectus humani
cognoscendi è lumine Naturæ Trinita-
tem in specie.

Σύνοψις.

1. Quid hic præstet ratio disquiritur prolatis quorundam affirmantium fundamen-
tis. (2.) Argumentorum imbecillitas evolvitur. (3.) Sententiæ in contrarium al-
legatæ ponderantur. (4.) Ad easdem respondetur. (5.) Quousq; tandem se ex-
tendat notitia naturalis, summatim repetitur.

§. I.

CÆteroqvi porrò disceptatur, num pari modò quicquam con-
jicere queat Ratio de tribus hypostasibus seu personis Essen-
tiæ divinæ? Jam dudum affirmasse id ipsum & demonstrare
præsumsisse ex Syllogismis Aristotelicis & Geometricis legitur.
Origenes, propterea reprehensus ab Epiphanio. Idem tentârunt
subinde & alii elicere, cum ex ipsâ Intellectus & Voluntatis indo-
le, tum naturâ boni. Illud est Kekermanni inventum sic colli-
gentis; DEUM utiq; habere excellentissimum intellectum, ideòq;
objectum etiam requirere perfectissimum; quoniam autem nihil
DEO nobilius, in seipsum reflecti intellectum; jam nihil intelligi
nisi per speciem objecti, exinde sequi, DEUM, dum ab æterno se-
metipsum perfectè intellexerit, concepisse ac peperisse in seipso
perfectissimam imaginem sui ipsius, hanc igitur esse secundam
personam seu Filium: Deinde cum divina Essentia etiam gaudeat
Voluntate, eaq; præstantissimâ, versante circa simile, in seipsam
itidem redire, inq; ipso DEO tanquam infinito bono acquiescere,
unde summa voluptas & amor oriatur; dum igitur æternus Pa-
ter ideam sui ipsius, Filium scilicet, conceperit, perfectissimâq; ve-

B 3

volu-